

ЯК ПСИХОЛОГІЧНИЙ ФАКТОР
НА ГРИВНЮ ВПЛИВУВ

стор 3

БОРТЬБА З НАКЛЕПОМ
ЧИ ЗНОВУ ЦЕНЗУРА?

стор 4

ЗАРОБИТЧАНАМ
ГОТУЮТЬ ОБЛОГУ...

стор 5

ВОЄННИЙ СТАН: ЧОМУ ЗАРАЗ?

Вперше Росія не ховалася за «зеленими чоловічками», терористами-найманцями й відкрито атакувала кораблі ВМС України на виході з Керченської протоки. Після цього акту агресії РНБО України рекомендувала президенту ввести в країні воєнний стан. І глава держави через чотири з половиною роки війни (!) зважився на цей крок. Чому? Чи є в нього приховані мотиви? Спробуймо це з'ясувати.

Передусім варто згадати, як у 2014 році новоспечений президент Петро Порошенко всіляко уникав введення воєнного стану (ВС). 22 липня 2014 року під час зустрічі з представниками депутатських фракцій він сказав: «Закликаючи владу до ухвалення рішення про введення воєнного стану, народні депутати мають усвідомлювати наслідки для країни такого рішення. Сьогодні навіть одне необережне слово здатне потягнути за собою великі наслідки».

Також глава держави зазначив, мовляв, «за воєнного стану забороне-

ні поставки зброї, продукції подвійного призначення, а нам треба виграти війну». Ну і його «коронний» аргумент: «Країнам у стані війни МВФ не дає грошей. Про це ніхто не думає».

До речі, 28 серпня того ж року перший заступник глави Адміністрації президента Геннадій Зубко взагалі заявив, що ВС вигідний РФ. Така ось погана пам'ять у нашої влади.

По правді сказати, за роки війни Порошенко кілька разів погрожував, що введе ВС. Але ні після того, як терористи збили малайзійський «Боїнг», ні після Іловайської трагедії, ні після Донецького аеропорту, ні після Дебальцевого сміливості президенту так і не вистачило. Але зараз, у 2018 році, коли до президентських виборів

залишилося кілька місяців, Порошенко раптом пішов на такий відчайдушний крок. Це викликає підозри...

Гарант вирішив увести в дію рішення РНБО України про запровадження ВС на всій території України строком на 60 днів. Це означало б відтермінування президентських виборів на невизначений час, оскільки відповідний закон передбачає заборону проведення виборів під час дії ВС, а другий місяць цього правового режиму якраз припав би на початок виборчого процесу. Так чи інакше, але після бурхливих обговорень у сесійній залі та в кабінеті спікера вдалося скоротити строк дії ВС до 30 днів, а також наполягти на тому, щоб правовий режим запровадили не на всій території України, а в 10 областях. Так що вибори президента пройдуть за планом.

(Закінчення на стор. 2)

НІ ПІСЛЯ ТОГО, ЯК ТЕРОРИСТИ ЗБИЛИ МАЛАЙЗІЙСЬКИЙ «БОЇНГ», НІ ПІСЛЯ ІЛОВАЙСЬКОЇ ТРАГЕДІЇ, НІ ПІСЛЯ ДОНЕЦЬКОГО АЕРОПОРТУ, НІ ПІСЛЯ ДЕБАЛЬЦЕВОГО СМІЛИВОСТІ ПРЕЗИДЕНТУ ТАК І НЕ ВИСТАЧИЛО

ВСЕУКРАЇНСЬКА СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА

НАША АДРЕСА В ІНТЕРНЕТІ: GAZETA.VV.COM

Рекомендована ціна
3 грн 50 коп.

(Закінчення.
Початок на стор. 1)

Утім, занадто багато запитань до самого указу президента. Головне з них — чи можна цей документ вважати легітимним? Для початку варто згадати, як він прийнявся.

Отже, президент увів у дію рішення РНБО України і запропонував Верховній Раді проголосувати за документ. Парламентський комітет із питань національної безпеки схвалив його, і далі своє слово повинні були сказати депутати. Після консультацій документ був змінений, а тому мав би знову пройти той самий шлях від РНБО до нардепів. Однак його було відразу ж винесено на голосування.

Далі почалася чехарда з опублікуванням указу. Початку вийшла друком стара версія, яка передбачала строк ВС у 60 днів. Наступного дня була надрукована ніби вже правильна редакція... Повний сумбур!

А ось і головна невідповідність. З промови гаранта випливає, що жодні права громадян під час ВС обмежені не будуть. Але в тексті указу чорним по білому написано: «...можуть обмежуватися конституційні права і свободи людини і громадянина, передбачені статтями 30–34 (недоторканність житла; таємниця листування й телефонних розмов; вільне пересування, вільний вибір місця проживання; свобода слова. — Прим. авт.), 38 (право вибирати й бути обраним. — Прим. авт.), 39 (право на мирні зібрання. — Прим. авт.), 41–44 (право власності, право на підприємницьку діяльність, право на працю, право на страйк. —

Воєнний стан: ЧОМУ ЗАРАЗ?

Прим. авт.), 53 (право на освіту. — Прим. авт.) Конституції України, а також вводяться тимчасові обмеження прав і законних інтересів юридичних осіб...»

І де ж правда? Найближчий місяць покаже.

Що ще цікаво, то це як діятиме режим ВС. У своєму виступі у Верховній Раді 26 листопада президент геть заплутав українців.

«І зараз, коли нам треба об'єднати зусилля, коли нам треба прийняти важливе рішення про оголошення во-

єнного стану, який, я хочу окремо наголосити, буде застосований виключно у випадку наземної російської воєнної агресії... Якщо, дай Боже, спільними зусиллями нам вдасться уникнути цього сценарію, я наголошую як президент і як Верховний головнокомандувач ЗСУ, що не буде обмеження прав, не буде обмеження свобод... Наголошую, що особливий стан буде введений лише у випадку наземної операції регулярних військ Російської Федерації за межами операції Об'єднаних

сил і за межами незаконно анексованого Криму», — сказав із трибуни гарант.

До речі, чому ВС не був введений у Криму? Насправді запитань чимало! Наприклад, чому розглядається тільки можливість наземного наступу? Тобто атака з неба або з моря не рахується? Далі: що позначає термін «особливий стан»? В українському законодавстві такого немає! Ну і найголовніше: президент сказав, що ВС буде введено тільки після наземної агресії РФ. Тобто не

сил і за межами незаконно анексованого Криму», — сказав із трибуни гарант.

До речі, чому ВС не був введений у Криму? Насправді запитань чимало! Наприклад, чому розглядається тільки можливість наземного наступу? Тобто атака з неба або з моря не рахується? Далі: що позначає термін «особливий стан»? В українському законодавстві такого немає! Ну і найголовніше: президент сказав, що ВС буде введено тільки після наземної агресії РФ. Тобто не

прямо зараз? Або зараз, але в разі чого можна буде пролонгувати дію указу? Надто багато різночитань.

І найважливіше запитання: чи є у влади стратегія на період ВС? Якщо ми й далі вестимемо політику умиротворення і вклонятимемося Мінським угодам, то для чого був увесь цей спектакль? Що ми можемо зробити самі? Наприклад, припинити торгувати з країною-агресором!

Розгляньмо кілька версій того, що сталося. Отже, перша: президент справді міг хотіти використати ситуацію, для того щоб відтермінувати вибори. Як глава держави і Верховний головнокомандувач він би постійно мелькав у ЗМІ. А от іншим претендентам на посаду президента це робити було б складно. Вся справа в тому, що під час ВС агітація заборонена. Ймовірно, так Порошенко хотів додати кілька відсотків до свого безрадісного рейтингу.

Версія друга: нинішні дії президента — продовження спроб осідлати патріотичного коника. Не дарма ж глава держави так сильно квапив нардепів із голосуванням за внесення змін до Конституції щодо ЄС і НАТО. Тактично вони правильні — ніхто не заперечує наш курс. Але на ділі вони просто бутафорські! Ну і після цього — як вишенька на торті — воєнний стан.

Увести ВС у країні можна було дуже давно. За чотири з половиною роки занадто багато пролилося крові... Якби Україна зробила такий крок на початку війни, ймовірно, історія могла б піти зовсім іншим шляхом. Але час повернути назад не можна. Так що тепер найголовніше — стежити за руками й робити висновки...

НАЙВАЖЛИВІШЕ ЗАПИТАННЯ: ЧИ Є У ВЛАДИ СТРАТЕГІЯ НА ПЕРІОД ВС? ЯКЩО МИ Й ДАЛІ ВЕСТИМЕМО ПОЛІТИКУ УМИРОТВОРЕННЯ І ВКЛОНЯТИМЕМОСЯ МІНСЬКИМ УГОДАМ, ТО ДЛЯ ЧОГО БУВ УВЕСЬ ЦЕЙ СПЕКТАКЛЬ? ЩО МИ МОЖЕМО ЗРОБИТИ САМІ? НАПРИКЛАД, ПРИПИНІТИ ТОРГУВАТИ З КРАЇНОЮ-АГРЕСОРОМ!

ДУМКА ЕКСПЕРТА

«Порошенко непоступливий, і в нього є бажання втримати владу за будь-яку ціну»

Олег ПОСТЕРНАК,
кандидат історичних наук, політехнолог,
голова «Центру політичної розвідки»:

«Після здійсненого акту агресії з боку РФ влада повинна була відповісти на дії сусіда. Але явно не намагалися ввести воєнний стан на всій території України! Тим більше, що в ухвалі РНБО України передбачений комплекс заходів, які можна було вжити, не чекаючи запровадження воєнного стану. І тут питання до нашого силового блоку.

До речі, в указі президента не згаданий Крим... А варто було б ще раз включити анексований півострів до порядку денного, оскільки тема Криму потроху відсувається на другий план...

Що ж сталося? Порошенко переслідує одну мету — прорватися до другого туру президентських виборів. Тому тема воєнного стану потрібна була для того, щоб представити виборцю президента в ролі захисника й «батька нації», який об'єднує народ у протидії російській агресії. Поїздки Порошенка регіонами якраз вказують на те, що він відпрацьовує цю концепцію. Але не можна сказати, що мету досягнуто. Тим не менш президентові необхідно створювати інформаційну картинку, здатну мобілізувати його електорат.

В Адміністрації президента справді розглядалася можливість відтермінування виборів. Хто знає, мабуть, це була нервова реакція самого Порошенка, якому на стіл регулярно кладуть результати соціопитувань, які показують дуже гнітючу картину його підтримки. Ось тільки ЄС точно

б не схвалив відтермінування. Та й як не відтягує — вибори все одно відбудуться. І судячи з того, що сам Порошенко легко погодився на компроміс під час запровадження воєнного стану, ця версія не основна. Хоча Порошенко явно непоступливий, і в нього є бажання втримати владу за будь-яку ціну. І це лякає, змушуючи розглядати найнеймовірніші й жорсткі сценарії в майбутньому.

Ось ще один момент: глава держави хотів переламати парламент, щоб показати, «хто в домі господар»... «Порохоботи» і всі штатні спеціалісти, задіяні в кампанії Порошенка, відразу ж кинулися звинувачувати опозицію, мовляв, вона переслідує шкурний інтерес, пов'язаний із виборами, а не обстоює інтереси країни. Але це не так! Ключовий момент національної безпеки — сильний президент, який може бути обраний на чесних виборах. І нова українська влада матиме

більше можливостей для утвердження миру, ніж президент, у якого рейтинг максимум 8%.

Що стосується обмеження громадянських прав, то в указі цей пункт виписаний дуже сумбурно. Втім, незважаючи на гарантії президента, обмеження справді є. Але тут виникає кілька запитань. Хто визначатиме обсяг тих прав, які будуть обмежені? Відносно яких осіб? Які будуть наслідки, і чи зможе система правосуддя оперативної реагувати на порушення з боку держави в умовах воєнного стану?

Відповідей на ці запитання немає. Так що не варто дивуватися, якщо на якійсь території, на якій діє режим воєнного стану, почнеться віджимання приватної власності «на користь» фронту.

Також не виключаю, що Порошенко може продовжити дію воєнного стану».

Сторінку підготувала Яна ДЖУНГАРОВА

Оповідка про те, як психологічний фактор на гривню вплинув

Україна вперше за роки незалежності зіткнулася з введенням воєнного стану в деяких областях. А будь-яка невідомість породжує ажіотаж серед населення, яке, намагаючись створити «подушку безпеки» на смутні часи, скуповує валюту і продукти харчування тривалого зберігання. І ринок, природно, реагує на подібні сплески. Наслідки цілком очевидні — долар скаче, а порожні полиці заповнюються товарами, що подорожчали.

Першим на тлі очікувань введення воєнного стану в Україні зреагував долар, який почав зрадницьки рости і перескочив поріг «30», а далі продовжив шаманські танці. Цілком зрозуміло, якщо є попит — потрібно забезпечити і пропозицію. І крім обмінників і банків до гри підключилися воскреслі з дев'яностих міняйли, які реалізовували охочим «зелені» вже навіть не по 30, а по 31–32 гривні.

Директор української Асоціації постачальників торговельних мереж Олексій ДОРОШЕНКО в коментарі «ВВ» констатував: нині курс долара почав стабілізуватися, і це

працюватимуть: зможуть вони оплачувати свої закордонні контракти на товари і сировину чи ні. І в цьому випадку необхідне роз'яснення з боку Мінекономрозвитку, прем'єр-міністра. Також має прозвучати заява від Нацбанку про те, що в українських компаній, що мають своїх контрагентів за кордоном, буде доступ до купівлі валюти.

«Що ж стосується ажіотажу навколо споживчих товарів, то паніка буквально за кілька днів вщухла. У деяких містах почали було скуповувати товари довгострокового зберігання: цукор, борошно, олію, ту ж сіль. Утім, коли

країні більше вірять поганим новинам.

«Природно, всі відразу кинулися купувати долари: бізнес — для того щоб виводити капітали, а населення — щоб створити якийсь резерв. При цьому різко скоротилася пропозиція валюти, тому що той бізнес, який заводив гроші під реалізацію інвестпроектів, припинив це робити, а експортери, побачивши, що гривня девальвує, вирішили долари притримати, щоб продати дорожче. Тим більше що чинне законодавство дозволяє їм 180 днів тримати валюту на іноземних рахунках. Стався ринковий дисбаланс: пропозиція валюти скоротилася орієнтовно на 20%, а попит на неї зріс на 30%», — розповів він «ВВ».

Експерт також пояснив, що класичний воєнний стан передбачає переведення економіки на воєнні рейки і дуже жорстке держрегулювання всіх економічних процесів.

доларизована і при цьому імпортозалежна щодо енергоресурсів, будь-яка девальвація гривні відразу ретранслюватиметься спочатку в промислову інфляцію через подорожчання сировини та енергоресурсів, а потім і в інфляцію споживчу.

«Тим більше що ажіотаж на товари першої необхідності буде підштовхувати ціни вгору. Споживча інфляція в таких умовах може вирости на 1–2%, а зростання цін на окремі групи товарів може бути від 10 до 40%», — констатував він, додавши, що свою негативну роль у ціновій політиці зіграють також сезонне підвищення тарифів і подорожчання газу для населення і ТКЕ.

Втім, за словами експертів, навіть якщо не був введений воєнний стан у 10 областях України, курс долара починаючи із середини грудня за традицією почав би підвищуватися.

Олексій Дорошенко зазначив, що в цьому році долар рано стартував. Так, традиційно американська валюта додає в ціні у вересні, проте нинішнього року її зростання спостерігалось вже в серпні.

«Тому і зараз долар має традиційні підстави для подорожчання. До кінця року слід очікувати, що за один «зелений» платитимемо по 29 грн», — уточнив він.

Олексій Куц у свою чергу додав, що економічно обґрунтований курс долара, якби не було воєнного стану і зміщення реферних точок, до кінця року становив би 28,5–29 грн.

«Зараз реферні точки можуть зміщуватися швидше і досягти позначки 30 грн за «зелений». Курсова еластичність гривні полягає в тому, що вона завжди падає глибше, ніж мала б, і відновлюється не на ті позиції, на які могла б. Тобто наша нацвалюта ніколи не повертається в ту точку, звідки починається девальвація. Це відбувається тому, що бізнес і населення більше вірять поганим новинам, ніж хорошим. Тому психологічний фактор ще більше штовхає гривню на дно», — підсумував експерт.

Олена САФОНОВА

ВС траншу не перешкода

Україна всіма силами намагалася виконати умови міжнародних кредиторів, щоб отримати черговий транш від МВФ. Адже без нього, з огляду на зобов'язання з виплати зовнішніх боргів, нам буде сутужно. Втім, Фонд пообіцяв після 10 грудня вирішити українське питання.

Воєнний стан можна і потрібно було вводити ще в 2014 році, в період найактивніших боїв за Україну. Однак тоді влада всіляко відмовлялася це робити. Зокрема, влітку того ж року Петро Порошенко заявляв парламентаріям: «Країнам у стані війни МВФ не дає грошей. Про це ніхто не думає, коли ставить зараз питання про воєнний стан».

Нині ВС введений, і від Фонду надійшов цілком конкретний меседж: юридичних підстав для припинення співпраці немає. Більш того, МВФ має досвід співпраці з країнами, де було оголошено воєнний стан. Вже після цих заяв під час зустрічі Порошенка з головою Фонду Крістіаном Лагардом було обумовлено, що доля надання чергового траншу Україні вирішиться після 10 грудня.

Фінансовий експерт Олексій Куц каже, що заява про збереження співпраці не означає надання траншу. Адже нині, наприклад, Фонд і далі взаємодіє з десятком країн, яких він не кредитує. Подібний період був і в Україні з 2005-го по 2008 рік.

«Імовірніше, до закінчення воєнного стану транш ми не отримаємо. Адже навіть якщо питання в грудні вирішиться позитивно, з урахуванням різдвяних і новорічних канікул кошти надійдуть до нас не раніше середини січня», — додав він.

За словами директора української Асоціації постачальників торговельних мереж Олексія Дорошенка, на сьогодні немає ніяких підстав для того, щоб відмовити нашій країні в цьому кредиті.

«Те, що було необхідно, за невеликим винятком, нами виконано. Наша держава нині як ніколи потребує подібних сигналів, у тому числі і для наших контрагентів за кордоном. Тому було б дуже бажано, щоб Фонд на ділі показав, що підтримує Україну», — констатував він.

ЕКОНОМІЧНО ОБґРУНТОВАНИЙ КУРС ДОЛАРА, ЯКБИ НЕ БУЛО ВОЄННОГО СТАНУ І ЗМІЩЕННЯ РЕФЕРНИХ ТОЧОК, ДО КІНЦЯ РОКУ СТАНОВИВ БИ 28,5–29 ГРН. ЗАРАЗ РЕФЕРНІ ТОЧКИ МОЖУТЬ ЗМІЩУВАТИСЯ ШВИДШЕ І ДОСЯГТИ ПОЗНАЧКИ 30 ГРН ЗА «ЗЕЛЕНИЙ»

свідчить про те, що події розгортаються за помірним сценарієм.

Позитивним же можна було б вважати такий, за якого в день введення воєнного стану виступили б профільні міністри і чітко роз'яснили, як він позначиться на населенні. Однак цього не сталося, і ми побачили, як наступного дня після оголошення ВС «зелений» коштував уже понад 30 грн. Те, що протягом тижня ми спостерігали його падіння, означає, що «мертві американські президенти» вже «відіграли» ажіотаж.

За словами експерта, поки що єдиний незрозумілий фактор — взаємини з міжнародними партнерами українського бізнесу, які не розуміють, чи настає форс-мажор для українських компаній і як вони

долар почав падати, всі зрозуміли, що фактор, який міг би зіграти на подорожчання товарів, не спрацював, і постачальники поступово повернулися до нормальної роботи. Якби курс був за 30, то в наступні поставки намагалися б закласти щонайменше курс 32. Тепер же цього не буде», — уточнив Олексій Дорошенко.

У свою чергу фінансовий експерт Олексій КУЦ зазначив, що в Україні універсальним інструментом хеджування ризиків є долар, оскільки у нас не розвинений фінансовий сектор, не працюють страхові компанії і немає інших альтернативних компенсаційних інструментів. Тому якщо в арабських країнах на чорний день відкладають золоті монети, у нас — долари, адже в нашій

Тільки за цієї умови можна зберегти цінову і курсову стабільність.

«Адже воєнний стан сам по собі має колосальну демотируючу властивість і для бізнесу, і для населення. Перші згортають і заморожують інвестиційні проекти, щоб піти в тиху гавань, другі стараються максимально скоротити споживчі витрати, намагаючись сформувати свою «подушку безпеки». І це типові поведінкові моделі, які характерні для будь-якої надзвичайної ситуації та притаманні не тільки нам, але й усім країнам світу. До слова, в роботах із класичної економіки всі ці причинно-наслідкові зв'язки і реакції описані», — підкреслив Олексій Куц.

За словами експерта, з огляду на те, що наша економіка

У парламенті знову заговорили про запровадження кримінальної відповідальності за наклеп. Група депутатів від пропрезидентської фракції нещодавно зареєструвала законопроект №9306, який передбачає просто драконівське покарання за цей проступок. «Диктаторські закони 16 січня» — дитячий лепет порівняно із цим документом!

Боротьба з наклепом чи знову цензура?

Законопроект з'явився не без причини. «Одним із останніх випадків поширення неправдивої інформації є звинувачення, що лунають з боку деяких засобів масової інформації, на адресу народного депутата України щодо причетності до скоєння особливо тяжкого злочину (напад на громадську активістку К. Гандзюк)», — сказано в пояснювальній записці до законопроекту. Йдеться, ясна річ, про народного депутата від БПП Миколу Паламарчука, чие ім'я неодноразово спливало в ЗМІ у зв'язку із вбивством Катерини Гандзюк.

Так ось, ініціатори законопроекту стверджують, мовляв,

кий спосіб захисту особистих немайнових прав не завжди є дієвим і не виконує превентивної функції.

У пояснювальній записці автори документа заспокоюють українців і апелюють до міжнародного досвіду. Законотворці наводять приклад США, де в 19 штатах існує кримінальна відповідальність за наклеп. Так, в Америці наклепникові загрожує до 250 тисяч доларів штрафу або ж позбавлення свободи на строк до 10 років. Також у Франції за поширення неправдивої інформації можна заплатити до 45 тисяч євро, зариміти за ґрати на строк

правдивої інформації передбачена в Німеччині, Швеції, Австрії, Болгарії, Греції, Данії, Ісландії, Іспанії, Латвії, Литві, Норвегії, Польщі, Фінляндії, Хорватії, Чорногорії, Чехії, Швейцарії.

Дивовижно, з якою легкістю автори документа наводять ці країни як приклад. Ніби Україна може стояти з ними в одному ряду! Нашу країну важко назвати правовою. При цьому норми права часто забувають самі можновладці (судячи з того, з якою кількістю порушень законів приймаються).

Але повернімося до самого законопроекту. Отже, нардепи пропонують шляхом внесення

НАЙБІЛЬШЕ НЕПОКОЇТЬ ТЕ, ЩО ДАНИЙ ЗАКОНОПРОЕКТ З'ЯВИВСЯ НАПЕРЕДОНІ ВИБОРЧОЇ КАМΠΑНИЇ. ЗБІГ? У НАШІЙ СИСТЕМІ КООРДИНАТ ПОДІБНА ПРАКТИКА ЗАПРОВАДЖЕННЯ КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ МОЖЕ СТАТИ ДІЄВИМ КАРАЛЬНИМ ІНСТРУМЕНТОМ У ВЛАДНИХ РУКАХ

від 200 до 500 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, або виправними роботами на строк до одного року, або обмеженням свободи до двох років. Ті самі дії, але вчинені шляхом публічного демонстрування у творах, у засобах масової інформації або мережі Інтернет, караються штрафом у розмірі від 500 до 1500 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, або виправними роботами на строк від одного до двох років, або обмеженням свободи на строк від двох до п'яти років.

Дії, передбачені цими двома пунктами, поєднані з обвинуваченням у скоєнні тяжкого або особливо тяжкого злочину, тягнуть за собою обмеження свободи на строк від двох до п'яти років або позбавлення свободи на строк до трьох років із позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на

строк до трьох років або без такого. Оце міри!

Найбільше непокоїть те, що даний законопроект з'явився напередоні виборчої кампанії. Збіг? У нашій системі координат подібна практика запровадження кримінальної відповідальності може стати дієвим каральним інструментом влади проти критиків. Більше того, згідно із цим законом, під приціл потрапляють навіть соціальні мережі. За великим рахунком можна буде поплатитися навіть за пост або коментар, наприклад, у «Фейсбуці».

Будь-хто, що вважає себе потерпілим, зможе звернутися із заявою до слідчого або прокурора, після чого буде розпочате кримінальне провадження. Ось тільки чи можна довіряти нашій правоохоронній системі? Чи можна довіряти судам? Язик не повертається дати ствердну відповідь.

Ясна річ, карати за поширення завідомо неправдивої інформації та фейків потрібно. Але ж і зараз для цього існують відповідні механізми та інструменти. Вважаєш, що твою честь і гідність образили — йди до суду! Право громадянина на повагу до гідності та честі, а також недоторканність його ділової репутації закріплене статтями 297 і 299 Цивільного кодексу. Міру покарання за образу визначає суд у кожному конкретному випадку. Так для чого вводити кримінальну відповідальність? Тривожно якось.

З іншого боку, навряд чи цю законодавчу ініціативу проведуть через парламент, оскільки занадто великий скандал вона викличе в суспільстві, а особливо в медіасфері. Подібні прецеденти вже були, але ці бої проти свого народу влада поки програвала.

Сторінку підготувала
Вікторія МАРСОВА

ЯСНА РІЧ, КАРАТИ ЗА ПОШИРЕННЯ ЗАВІДОМО НЕПРАВДИВОЇ ІНФОРМАЦІЇ ТА ФЕЙКІВ ПОТРІБНО. АЛЕ Ж І ЗАРАЗ ДЛЯ ЦЬОГО ІСНУЮТЬ ВІДПОВІДНІ МЕХАНІЗМИ ТА ІНСТРУМЕНТИ.

ВВАЖАЄШ, ЩО ТВОЮ ЧЕСТЬ І ГІДНІСТЬ ОБРАЗИЛИ — ЙДИ ДО СУДУ! ДЛЯ ЧОГО ВВОДИТИ КРИМІНАЛЬНУ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ?

«останнім часом в Україні, на жаль, свободу слова все частіше плутають зі всюдозволеністю поширення відверто неперевіраних, а то й зовсім помилкових фактів».

Також законотворці зазначили, що декриміналізація наклепу в 2001 році була правильним кроком. Однак, як показали час і практика, «та-

до п'яти років, а іноді й отримати заборону на провадження певного виду професійної діяльності. В Італії покарання за проступок трохи м'якше: за публічний наклеп або образи загрожує до двох років в'язниці або штраф у розмірі від 1000 до 2000 євро. Так чи інакше, кримінальна відповідальність за поширення не-

змін до Кримінально-процесуального кодексу України криміналізувати наклеп, розуміючи під цим терміном умисне поширення завідомо неправдивих відомостей, що ганьблять честь і гідність іншої особи або підривають її репутацію.

Згідно з пропозиціями народних депутатів, наклеп має каратися штрафом у розмірі

У ТЕМУ

Скільки разів нам намагалися закрити рота?

З 1960-го по 2001 рік наклеп в Україні був кримінальним злочином. Потім було ухвалено новий Кримінальний кодекс, який його декриміналізував. Відтоді народні обранці здійснили кілька спроб повернути кримінальне покарання за наклеп.

Так, у 2006 і 2010 роках «регіонал» Василь Кисельов пропонував повернутися до кримінальної відповідальності за наклеп. Утім, його ініціатива так і не знайшла відгук у сесійній залі. Але в 2012-му парламент у першому читанні проголосував за аналогічний законопроект іншого «регіонала» — Віталія Журавського.

Законопроект авторства Журавського №11013 передбачав покарання за наклеп у вигляді штрафу в розмірі від 500 до 1000 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або виправних робіт строком до одного року. За наклеп у публічному виступі або в ЗМІ — у вигляді штрафу від 1000 до 1500 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, або виправних робіт строком до двох років,

або арешту на строк від трьох до шести місяців. За наклеп, здійснений із використанням службового становища, пропонувалося встановити штраф від 2500 до 5000 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян. І найпікантніше: за наклеп, який спровокував розлад здоров'я потерпілого, автор документа вважав за необхідне обмежити або позбавити вину ватця свободи строком від трьох до п'яти років.

Після прийняття цього законопроекту в першому читанні вибухнув неймовірний скандал, і Журавський був змушений відкликати документ. Навіть у ті часи!

Далі була дворічна пауза, і в 2014 році в межах так званих «диктаторських законів 16 січня» була передбачена кри-

мінальна відповідальність за наклеп. За поширення неправдивої інформації в ЗМІ та Інтернеті пропонувалося накладати штраф у розмірі до 5100 гривень, або громадські роботи до 240 годин, або виправні роботи до одного року. За наклепницьке обвинувачення в скоєнні тяжкого злочину можна було «заслужити» виправні роботи або обмеження свободи строком до двох років.

До речі, якщо порівняти ці міри покарання і запропоновані сьогодні членами пропрезидентської фракції, то колишні «регіонали» здадуться просто білими й пухнастими.

Також не забуваймо про скандальний законопроект №6688, який хоч і не зачіпав таке поняття, як наклеп, однак фактично міг ввести цензуру в Інтернеті. Одна з потенційно найнебезпечніших норм у цьому документі полягала в можливості позасудового блокування сайтів. Але й тоді реакція громадськості була дуже різкою, і документ поховали.

Те, що в Мінсоцполітики працюють витівники, які удень і вночі вигадують, як із населення ще що-небудь вичавити, стало зрозуміло давно. Тому й не дивує, що профільний міністр вирішив і в заробітчан щось видерти. Так, він заявив про необхідність декларування доходів українців, які працюють в інших країнах.

Подібну ініціативу Андрій Рева пояснює не користолюбством, а лише бажанням відновити справедливість при нарахуванні субсидій. Як роз'яснив міністр соцполітики, в держбюджеті вже не вистачає грошей на субсидії та інші види держдопомоги, в тому числі на виплати щомісячної допомоги матерям-одиначкам, сиротам, людям із інвалідністю. При цьому заробітчани тільки офіційно пересилають додому 6,5 млрд дол. (близько 182 млрд грн) щорічно, що втричі більше, ніж закладено в держбюджеті на виплату субсидій.

«Пропозиція про декларування доходів викликана необхідністю розрахунку розміру субсидій, а не метою їх оподаткування. Інакше заробітчани отримують подвійну преференцію порівняно з рештою громадян. Справа в тому, що хочі отримати субсидію мають декларувати абсолютно всі доходи, як ті, які вони отримують в Україні, так і ті, які надходять з-за кордону. На практиці відбувається наступне: ті, хто живе й працює в Україні, сплачує податки і ЄСВ, часто не отримують субсидію, оскільки чесно декларують усі доходи (саме за рахунок сплачених цими людьми податків держава надає субсидії громадянам). А ті, хто отримує доходи з-за кордону, як правило, їх не декларують у разі звернення за субсидією», — пояснив Андрій Рева.

Якби щось подібне сказав не «найсоціальніший міністр», можна було б поклавши руку на серце вигукнути: «Вірю!» Адже, по правді сказати, в нашій країні субсидії далеко не завжди отримують ті, хто їх потребує. І навпаки. Яскравий тому приклад — вересневе роз-

слідування журналістів. Вивчивши Єдиний реєстр одержувачів субсидій, вони виявили, що практично в кожній елітній київській новобудові, де вартість квадратного метра становить від 30 до 75 тисяч гривень, є хоча б один одержувач даного виду державної допомоги. До слова, цей же реєстр дозволив виявити, що понад 20 тисяч українців отримували субсидії водночас за двома адресами. Навести лад серед одержувачів допомоги при оплаті комунальних послуг справді потрібно, щоб вона потрапляла тим, хто її реально потребує. Однак практика свідчить, що можна легко позбутися субсидії, отримавши 200 гривень надбавки до пенсії. При цьому цілком платоспроможні громадяни продовжують отримувати допомогу від держави.

Але повернімося до наших заробітчан, які, незважаючи на вражаючу загальну суму пере-

рахувань, не можуть дозволити собі щомісяця надсилати родині великі гроші. Адже за кордоном їм потрібно на щось жити. Ті ж 100 євро, що надсилаються щомісяця, наприклад, мамі, при нинішніх цінах — не така вже й велика сума. Більше того, якщо вже зовсім прискіпуватися, літнім людям, діти яких нікуди не виїжджали й регулярно допомагають батькам на такі ж суми, декларувати цей дохід не потрібно.

Заробітчанами готують облогу...

Хоча, якщо слідувати чиновницькій логіці, вони теж не заслуговують на субсидію. Адже, на думку нашої влади, в Україні живуть щасливі пенсіонери й працездатні люди, яким на життя вистачає з головою. А те, що коштів на субсидії в 2019 році закладено майже на 16 млрд грн менше, ніж у нинішньому, так це все

нашої країни й навіть зміцнюють гривню.

Так, Рева говорить, що він проти подвійного оподаткування українців, які працюють за кордоном. Однак і тут є свої підводні камені. Україна з метою уникнення подвійного оподаткування заробітчан підписала з більшістю країн, де працюють наші співвітчиз-

рі. Якщо ж українець працював нелегально і, відповідно, не може документально підтвердити сплату податків, на батьківщині він повинен буде заплатити податки з усієї задекларованої суми за повною програмою. До речі, єдиний соціальний внесок (ЄСВ), який так цікавить Мінсоцполітики, сплатити громадянин України може тільки в нашій державі.

Тому, найімовірніше, ця ініціатива відомства лише ще більше зажене заробітчан «у тінь», адже способів передавання грошей з-за кордону, крім традиційних переказів, більш ніж достатньо. Крім того, таке неласкаве ставлення батьківщини до співвітчизників на тлі того, що багато країн сьогодні, навпаки, пропонують нашим громадянам лояльні умови роботи й життя, змусить їх замислитися, а чи варто взагалі повертатися в Україну.

Утім, не виключено, що бажаннями міністра все й завершиться, адже це не перша й, очевидно, не остання спроба влади урвати в тих, хто працює на чужині.

Аріна МАРТОВА

ЕКСПЕРТИ ОДНОГОЛОСНО ЗАПЕВНЯЮТЬ У ТОМУ, ЩО ГРОШІ ЗАРОБІТЧАН, ЯКІ НАДХОДЯТЬ В УКРАЇНУ, ПОЗИТИВНО ВПЛИВАЮТЬ НА ЕКОНОМІКУ НАШОЇ ДЕРЖАВИ Й НАВІТЬ ЗМІЦНЮЮТЬ ГРИВНЮ

через зростання рівня життя (ну, і через вимоги МВФ). Тому чистки рядів субсидіантів і збільшення кількості відмов у отриманні держдопомоги неминучі. Але й бажання витягнути із заробітчан додаткову мзду відбирає сон. Утім, справа ця нелегка і, м'яко кажучи, невдячна. Недарма експерти одноголосно запевняють у тому, що гроші заробітчан, які надходять в Україну, позитивно впливають на економіку

нашої країни, відповідні конвенції. По суті, наша фіскальна служба не має права повторно стягувати податок на прибуток підприємств і на доходи фізосіб (ПДФО), який становить 18% зарплати. Однак якщо за кордоном із людини зняли 11%, то 7% цілком може стягнути й Україна. Наприклад, у Польщі лише 30% наших співвітчизників працюють легально й сплачують там податки, решта зайнята в тіньовому секто-

Багатомільярдна «дірка» в Пенсійному фонді України — давній головний біль влади.

Але ось уряд придумав, як за рахунок багатих допомогти бідним, а заодно активізувати боротьбу з тіньовими зарплатами. Треба диференціювати розміри оплати праці! Також пропонується розширити базу нарахування єдиного соціального внеску (ЄСВ) з нинішніх 15 розмірів мінімальних заробітних плат до 25, а також встановити регресивну шкалу стягнення ЄСВ для більш високих доходів. Нові норми мали бути враховані в держбюджеті-2019. Однак на сьогодні навколо ініціативи не вщухають баталії.

За даними Мінсоцполітики, сьогодні 75% приватних підприємств у країні демонструють середню зарплату до 4000 грн. Більше того, 84 тисячі керівників підприємств отримують зарплату на рівні мінімальної. Тільки в Києві таких понад 20 тисяч, хоча

ЄСВ по-новому

середня зарплата в столиці у вересні цього року склала 13 600 гривень. Ось тому відомство й вирішило зайнятися керівниками, які декларують «мінімалку». З них пропонують стягувати ЄСВ із розрахунку, що вони отримують не менше двох мінімальних заробітних плат.

Документ передбачає і те, що розмір зарплати повинен враховувати кваліфікацію працівника, ступінь його відповідальності, умови, в яких він працює, його ділові якості. Отже, оцінюватимуть, чи правильну зарплату отримує працівник, чи не занизили йому раптом виплати. Робитимуть це спеціальні перевіряючі. Якщо зарплата виявиться меншою за розраховану, вони зможуть вимагати доплати ЄСВ.

Крім того, уряд пропонує збільшити максимальну величину бази нарахування ЄСВ з 15 до 25 мінімальних

зарплат, тобто з 55 845 до 104 325 грн. При цьому законопроект передбачає норму про те, що якщо зарплата працівника перевищує максимальний рівень стягнення ЄСВ (104 325 грн), то для неї вводиться регресивна ставка — аж до 5% у разі зарплати понад 270 «мінімалок» (з 2019 року — 1 125 900 грн).

За розрахунками міністра соцполітики Рєви, в разі прийняття цієї ініціативи Пенсійний фонд додатково отримає 10 млрд грн.

З огляду на те, що в нинішньому році розмір «дірки» ПФУ оцінений у 140 млрд грн, про бездефіцитність Фонду можна тільки мріяти. Та й про соціальну справедливість говорити рано. Адже, по суті, для людей із найвищими зарплатами у нас діють найнижчі ставки податків. Для більшості ж українців база оподаткування залишиться незмінною. До слова,

хоча ЄСВ і зобов'язаний сплачувати роботодавець, багато керівників, намагаючись мінімізувати свої витрати, вираховують необхідну суму із зарплати працівника.

Утім, ця ініціатива навряд чи призведе до детінізації зарплат. Швидше навпаки — ще більше зажене їх «у сутінки». Адже додаткове оподаткування передусім торкнеться тих, хто і так чесно декларував свої високі зарплатки й сплачував із них податки. А раз їх карають за чесність, навіщо платити більше? Та й решта вирішить ухилитися від податкового тягара...

На щастя чи на жаль, але детінізація починається зі зниження податкового тиску. І правила гри повинні бути довгостроковими, а не змінюватися щороку. Тоді і тільки тоді бізнес почне виводити зарплати «з тіні», а «дірка» Пенсійного фонду буде повільно, але невпинно заростати.

Катерина МІЦКЕВИЧ

Поки світ не перейшов на альтернативні джерела енергії, газ залишиться одним із інструментів впливу Росії на міжнародній арені. Проти непокірних держав Москва застосовує шантаж, а ось по відношенню до тих, чия лояльність їй потрібна, — пріоритетні поставки, знижки та інші «плюшки».

Схема ця, на жаль, робоча. Нещодавно Путін із Ердоганом відвідали церемонію завершення будівництва морської ділянки «Турецького потоку». На 2019-й заплановане закінчення сухопутної частини до кордону Туреччини із суміжними європейськими країнами. Ці проекти здатні завдати відчутного удару по транзитних потужностях України.

«Турецький потік» знадобився Росії після того як Єврокомісія зупинила будівництво «Південного потоку» через його невідповідність вимогам Третього енергопакету. Новий газопровід проходить у старому коридорі незавершеного «Південного» і в новому коридорі в напрямку європейської частини Близької Порти.

Інцидент зі збитим турками в 2015-му над Латакією російським Су-24 мав, здавалося, надовго заморозити відносини двох країн, якими керують диктатори. Але не минуло й року, як смерть пілота, образи й санкції забулися і договір про будівництво «Турецького потоку» був підписаний. Чому?

По-перше, як і у випадку із «Силою Сибіру», цей газопровід будується виключно за російські гроші. (Це не стосується європейських країн, по території яких буде надалі прокладений газопровід. Згідно з правилами європейського енергоринку, ці держави мають самостійно оплатити будівництво «Турецького потоку».)

Турецький підступ

Приміром, офіційна Софія повинна буде знайти 1,5 млрд євро, щоб забезпечити реалізацію даного проекту в Болгарії. — Прим. ред.)

По-друге, Анкара, погодившись на будівництво першої нитки, вже отримала 10% знижки на газ, але не хоче зупинитися на досягнутому. І в разі, якщо «Турецький потік», як планує РФ, дотягнеться до Європи, Ердоган явно захоче, щоб російський газ відпускався для його країни за ще нижчою ціною.

До речі, після фіаско з «Південним потоком» Росія мала намір протягнути чотири гілки «Турецького потоку», щоб забезпечити потужності, які обіцяв нереалізований проект в обхід Україні. Однак Анкара, намагаючись виторгнути ще більше, погоджувалася тільки на одну

гілку, яка б забезпечувала газом виключно населення Туреччини. Після довгих умовлянь сторони домовилися про дві гілки «Турецького потоку», що обіцяє нащадкам османів непогані бариші, в тому числі доходи від транзиту блакитного палива в Європу, куди зараз прагнуть вийти Азербайджан і Туркменістан за допомогою Трансанатолійського газопроводу (TANAP).

Сьогодні близько 40% блакитного палива в Туреччині має російське походження, однак, крім цього ресурсу, в країну надходить азербайджанський і туркменський газ, що заважає Росії диктувати умови. Ось тому зі східною лукавинкою Ердоган впевнятиме в дружбі і Росію, і Україну, проте керуватиметься передусім власними інтересами.

У серпні 2018 року «Газпром» оголосив про завершення будівництва першої нитки газопроводу, якою блакитне паливо постачатиметься колишній Оттоманській імперії. У зв'язку із цим Україна, за оцінками «Нафтогазу», позбавляється 0,5 млрд дол. щорічних доходів. Втрати нашої країни в разі запуску другої нитки можуть бути ще вищими.

Сьогодні, коли обидві нитки дном моря вже прокладені, Ердоган заявляє про те, що його держава найближчим часом перетвориться на новий газовий хаб для Південної Європи. А «Газпром» уже встиг відрепортувати, що маршрут сухопутною частиною Європи пройде через Болгарію в Сербію, Угорщину й Словаччину.

У СЕРПНІ 2018 РОКУ «ГАЗПРОМ» ОГОЛОСИВ ПРО ЗАВЕРШЕННЯ БУДІВНИЦТВА ПЕРШОЇ НИТКИ ГАЗОПРОВОДУ, ЯКОЮ БЛАКИТНЕ ПАЛИВО ПОСТАЧАТИМЕТЬСЯ КОЛИШНІЙ ОТТОМАНСЬКІЙ ІМПЕРІЇ. У ЗВ'ЯЗКУ ІЗ ЦИМ УКРАЇНА ПОЗБАВЛЯЄТЬСЯ 0,5 МЛРД ДОЛ. ЩОРІЧНИХ ДОХОДІВ. ВТРАТИ НАШОЇ КРАЇНИ В РАЗІ ЗАПУСКУ ДРУГОЇ НИТКИ МОЖУТЬ БУТИ ЩЕ ВИЩИМИ

За планами російського монополіста, поставки блакитного палива в ці країни, які часто стають лобістами російських інтересів у світовій політиці, розпочнуться з 2020 року. Це дозволить їм частково відмовитися від транспортування газу через Україну (добре, що не зовсім, оскільки потужності «Турецького потоку» все ж не настільки великі. — Прим. ред.). До того ж до кінця 2019-го Кремль прагне запустити й «Північний потік – 2», який у дуєті з «Турецьким» дозволить завершити газову експансію в Європу в обхід України, позбавивши тим самим нашу країну статусу держави-транзитера.

Ось тому і дивує, що наші дипломати й високопосадовці закликають зупинити будівництво «Північного потоку – 2», при цьому «Турецький потік» практично ігнорували до моменту спуску труби із замикальним стиком у воді Чорного моря під оплески Путіна та Ердогана. На жаль, ситуація до болю нагадує будівництво Керченського моста, коли під заспокійливий шепіт про неможливість такої конструкції або її приреченість на руйнування ми спостерігали за відкриттям проекту й змушені були визнати доконаний факт. І нині подібна короткозорість і банальна недооцінка супротивника призвели спочатку до торгової блокади, а тепер і до збройної агресії проти наших кораблів у Чорному морі. Тому, щоб не розтринькати наші транзитні потужності, не потрібно уподібнюватися Коболеву і говорити, що зовсім не обов'язково до кінця 2019 року з'ясувати транзитні відносини з РФ, продовжуючи або укладаючи новий договір. Варто щонайменше активізувати боротьбу як у юридичній, так і в політичній площинах, поки шанси на зупинку проекту залишаються.

Антоніна МІРОШНИЧЕНКО

Диктатор диктатору око не виколе. І навіть допоможе чим зможе. Головне — втримати вісь зла попри все. І Росія в цьому «клубі» посідає далеко не останнє місце. Нещодавно офіційний сайт Міністерства фінансів США оприлюднив складну російсько-іранську фінансову схему, за якою підтримку отримували режим Башара Асада в Сирії і «ХАМАС» із «Хезболлою» — терористичні організації, які визнані такими багатьма країнами, але не РФ.

Управління з контролю за іноземними активами (OFAC) Міністерства США встановило, що ця схема реалізовувалася з 2014 року через громадянина Сирії Мохаммеда Амера Альшвікі й зареєстровану ним у Росії компанію Global Vision Group. Саме компанія Альшвікі доставляла нафту з Ірану до Сирії й потім переводила кошти в Іран, що дозволяло вбити двох зайців одночасно — в обхід американських санкцій постачати «чорне золото» й гроші режиму Асада та обходити заборони на фінансові взаємовідносини з Тегераном.

Global Vision Group за сприяння державної російської компанії «Промсирьеймпорт» відправляла кораблями в Сирію вантаж, отриманий від «Національної іранської нафтової компанії». Щоб приховати істинний пункт призначення, ці кораблі, наближаючись до берегів Сирії, вимикали систему автоматичного розпізнавання суден.

Крім того, через іранські банки й російський «Мир Бизнес Банк» Тегеран відправляв гроші в Росію, звідки вони потрапляли в Сирію. Потім через сирійський центробанк фінанси отримували проіранські терористичні організації «Хезболла» і «ХАМАС». За цією ж схемою режим Башара Асада розплачувався за поставлену Іраном нафту.

Крім Амера Альшвікі і його компанії Global Vision Group, у схемі брали участь топ-менеджери центробанку Ірану та перший заступник директора російського «Промсирьеймпорта» Андрій Догаєв. У результаті розкриття

цієї схеми до списку санкцій США внесено шістьох фізосіб і три організації, в тому числі російські.

Нагадаємо, що після заяви Дональда Трампа про односторонній вихід США з ядерної угоди з Іраном санкції, що діяли проти Тегерана до 2015 року, були відновлені.

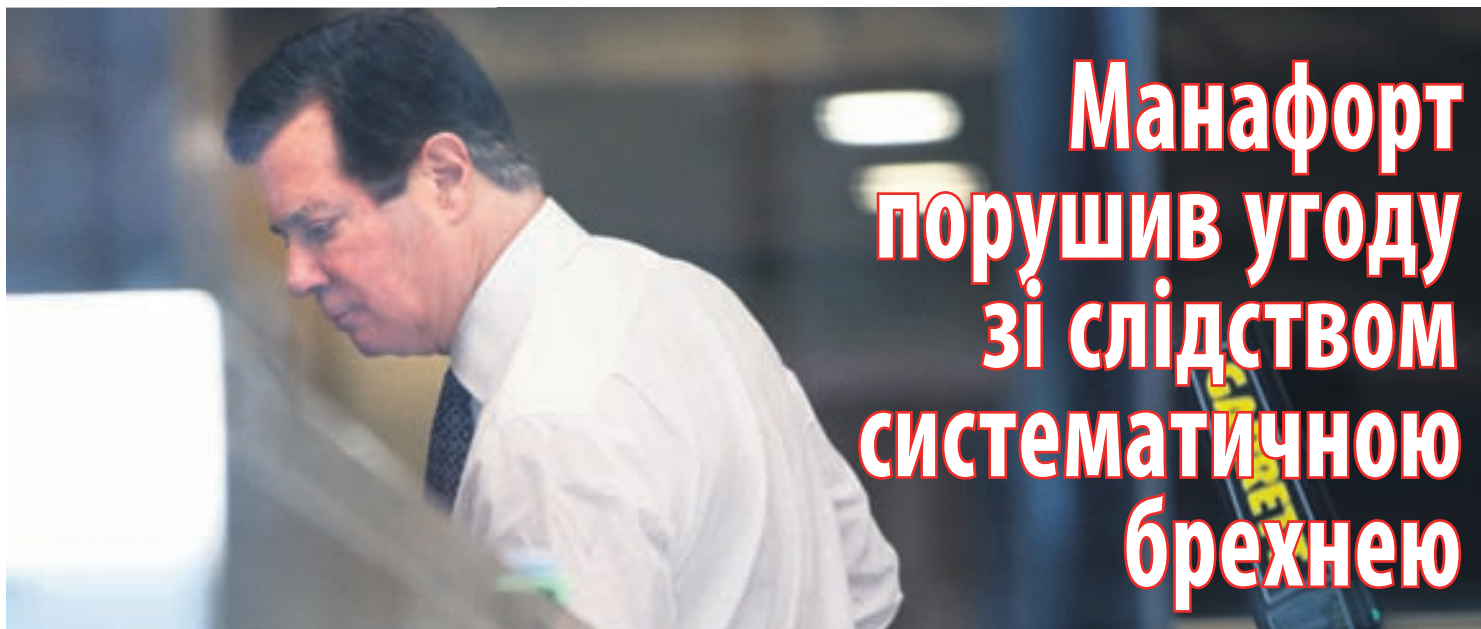
Так, із 7 серпня набула чинності заборона на продаж і передачу готівкових доларів Ірану; торгівлю золотом та іншими дорогоцінними металами із цією країною; угоди в іранських ріалах; будь-які дії, пов'язані з іранським держборгом; торгівлю алюмінієм, графітом, сталлю, вугіллям і програмним забезпеченням промислового призначення; імпорт предметів розкоші, включаючи іранські килими й чорну ікру; поставки пасажирських літаків до Ірану.

Друга хвиля санкцій стартувала 5 листопада. Обмеження цього пакета охоплюють судноплавну, фінансову та енергетичну галузі Ірану. В цей же

день було ухвалено доленосне рішення — спільнота фінансових міжбанківських всесвітніх телекомунікацій SWIFT призупинила надання послуг деяким фінансовим установам країни (рано чи пізно це чекає і на Росію).

Цілком логічно, що країну, яка раніше жила під санкціями 12 років, нові обмеження не потішили, тому місцеві «уми» розробляють нові схеми. Однак коли Євросоюз має намір створити спеціальний фінансовий інститут, який в обхід санкцій забезпечуватиме фінансові операції з Іраном, це викликає подив. А подібним розколом серед союзників вправно користується «клуб диктаторів». Тому Європі не варто дивуватися через те, що Іран почав погрожувати ЄС відновленням збагачення урану до рівня озброєння, якщо країни Співдружності не купуватимуть його нафту відповідно до угоди 2015 року. Далі буде ще цікавіше...

Олена САФОНОВА

Манафорт порушив угоду зі слідством систематичною брехнею

Пол Манафорт, колишній керівник виборчого штабу президента Трампа, неодноразово брехав федеральним слідчим, чим порушив умови угоди зі слідством, яку уклав два місяці тому. Про це йдеться в заяві генерального прокурора.

Сторона обвинувачення, яку очолює спецпрокурор Роберт Мюллер, повідомила, що знімає із себе всі зобов'язання, взяті в рамках угоди, через «злочини і брехню» пана Манафорта з цілої низки питань. Сам же Манафорт за умовами угоди своє визнання провини відкликати не може. Адвокати захисту визнали, що Манафорт умови угоди дійсно порушив. Однак у тій же заяві зазначили, що він регулярно зустрічався з представниками спецпрокурора і вважає, що «повідомив їм правдиві відомості».

Несподіваний поворот у справі Манафорта свідчить про рішучість спецпрокурора довести до кінця розслідування про втручання Росії в президентські вибори 2016 року. Але найголовніше — встановити, чи знали про це в штабі Трампа і чи сприяли спробам Москви.

Вереснева угода з Манафортом обіцяла прокуратурі доступ до відомостей, які могли б пролити світло на предмет розслідування. Однак крок, зроблений нею, говорить про впевненість сторони обвинувачення в тому, що Манафорт приховує подробиці, що мають відношення до Росії та інших розслідувань.

Своєю згодою на співпрацю з командою пана Мюллера Манафорт розраховував переконати прокуратуру пом'якшити покарання. Йому загрожує щонайменше десятирічний тюремний термін за звинуваченням у кримінальних злочинах (у тому числі у фінансовому шахрайстві і змові з метою перешкодити правосуддю). Однак після дюжини допитів прокуратура не тільки визнала, що Манафорт не заслуговує на поблажливість, а й роздумує над тим, щоб повторно пред'явити звинувачення, від яких відмовилася в рамках угоди. Прокуратура не уточнила, про що саме брехав Манафорт, пообіцявши викласти «характер злочинів і брехні обвинуваченого» в майбутній записці про винесення вироку.

У серпні суд присяжних Північної Вірджинії визнав Манафорта винним за вісьмома пунктами звинувачення у фінансовому шахрайстві під час роботи політичним консультантом в Україні. Ще за десятьма звинуваченнями присяжні до спільної думки не дійшли. Зіткнувшись із перспективою повторного судового розгляду в окрузі Колумбія, у вересні Манафорт визнав себе винним за двома пунктами обвинувачення у змові і погодився на угоду з правосуддям. За її умовами він зобов'язався «дати вичерпні, правдиві і прямі відповіді» на «будь-які запитання, що становлять інтерес для уряду». Що саме Манафорт міг запропонувати прокуратурі, на той час залишалось неясним. Попри те, що серед усіх фігур зі штабу Трампа він мав найглибші зв'язки з проросійськими діячами, він неодноразово підкреслював, що компромату на президента у нього немає.

В угоді про визнання провини вказується: якщо прокурори вирішать, що Манафорт утримувався від повноцінної співпраці або «дав неправдиву чи неповну інформацію або свідчення», то вони можуть переслідувати його в судовому порядку за злочини, причетність до яких він заперечував в окружному суді округу Колумбія. Крім того, вони, ймовірно, зможуть довести до кінця ті десять звинувачень, за якими не змогли досягти консенсусу присяжні з Вірджинії. Вірджинський суд винесе вирок Манафорту 8 лютого.

Слідчі з команди Мюллера звинуватили в дачі неправдивих свідчень кількох колишніх помічників Трампа. Троє колишніх посадових осіб зі штабу Трампа (Майкл Флінн, Рік Гейтс і Джордж Пападопулос) визнали себе винними в тому, що вони ввели в оману федеральних слідчих. Голландський адвокат Алекс ван дер Зваан, що мав ділові стосунки з Манафортом, також визнав себе винним у тому, що збрехав прокуратурі.

Днями Джером Корсі, публіцист-консерватор і друг колишнього радника штабу Трампа Роджера Стоуна-молодшого, заявив, що команда Мюллера чинить на нього тиск, змушуючи зізнатися

у дачі неправдивих свідчень про розмови зі Стоуном про «Вікілікс». Слідчі намагаються намацати зв'язок між кампанією Трампа і сайтом «Вікілікс», який поширював електронні листи та інші документи, вкрадені російськими агентами з комп'ютерів Демократичної партії до виборів 2016 року.

Корсі повідомив, що від угоди з правосуддям відмовився, бо не навмисно вводив слідчих в оману, а просто забув про низку електронних листів, надісланих два з половиною роки тому.

У своєму останньому випаді проти спецпрокурора Трамп припустив, що прокуратура розчарована тим, що жодних свідчень змови під час його кампанії так і не виявила. «Те, як Мюллер веде своє розслідування, — це повна каша», — твітував Трамп.

«Жодної змови вони не знайшли, і тепер зовсім із глузду з'їхали. Унадилися кричати на людей, вибиваючи з них потрібні собі свідчення, — заявив Трамп. — Їм плювати, скільки життів вони зруйнують. Це ганьба нації».

Нещодавно адвокати Трампа відповіли на запитання, задані Мюллером про зв'язки його штабу з Росією. Частина з них стосувалися того, що саме знав Трамп про пропозиції російської сторони Манафорту сприяти його президентській кампанії. Сказане Мюллеру адвокати обговорювати відмовилися, тому залишається неясним, суперечать відповіді Трампа показаннями Манафорта чи ні.

«Він же розумів, що Мюллер викриє будь-яку брехню, і знав, на що йшов. Виходить, що питання стоїть так: яку жахливу таємницю він приховує, якщо вважає за краще бути довічно ув'язненим, ніж зізнатися? — розмірковує Джойс Венс, професор юриспруденції Університету штату Алабама і колишній федеральний прокурор. — Угоди з правосуддям іноді йдуть важко, і Мюллер діє рішуче. Схоже, однією брехнею справа не обмежується, а набуває небезпечного характеру. Напевно, було щось істотне, серйозне і навмисне».

Шерон ЛАФРАНЬЄР

The New York Times, США

(Матеріал публікується зі скороченнями)

Санкції ЄС щодо Росії — що робити далі?

Україна потребує більше допомоги й уваги Євросоюзу. При цьому самі європейці повинні докласти більше зусиль для енергетичної незалежності від Москви.

Дискусія в ЄС про можливі нові санкції щодо РФ ще навіть по-справжньому не почалася, а міністр закордонних справ РФ Сергій Лавров вже висловився для протоколу: «Нас це більше не обходить».

Незалежно від того, так чи ні, ситуація безпосередньо вказує на проблему Заходу: санкції — це інструмент, який дуже швидко стає непридатним. Нинішні санкції щодо Росії хоч і були болючими для ряду секторів російської економіки і тих представників режиму, яких вони персонально торкнулися, але ефект від них, як і будь-який біль, із часом минає. І оскільки нерально, та й не було метою економічно узяти гору над Росією, то можливі нові санкції — не що інше, як своєрідний знак оклику, сигнал того, що ЄС не миритиметься з агресією Кремля проти України.

Такі символічні дії не лякають Кремль, у всякому разі, публічно. Більш того, він дуже легко може вбудувати їх в антизахідну пропаганду, розраховану на росіян.

Уявлення про те, що санкції могли змінити політичний курс Росії ще чотири роки тому, на самому початку війни в Україні, було ілюзією. Але це не означає, що на тлі дій Росії в Азовському морі ЄС не повинен думати про нові санкції, якраз навпаки. Адже йдеться про щось набагато більше, ніж просто про події цих днів. Останні інциденти — лише кульмінація ослаблення сходу України, яке планомірно здійснюється вже понад рік.

Санкції зовсім не є неефективними. Вони змінюють розрахунки Кремля. Адже навіть будь-який укол відчутний, він теж може заподіяти біль. Але, перш за все, санкції — це сигнал того, що повернення до політичної формули business as usual не буде, і спроби вбити клин у відносини між західними країнами виявилися марними.

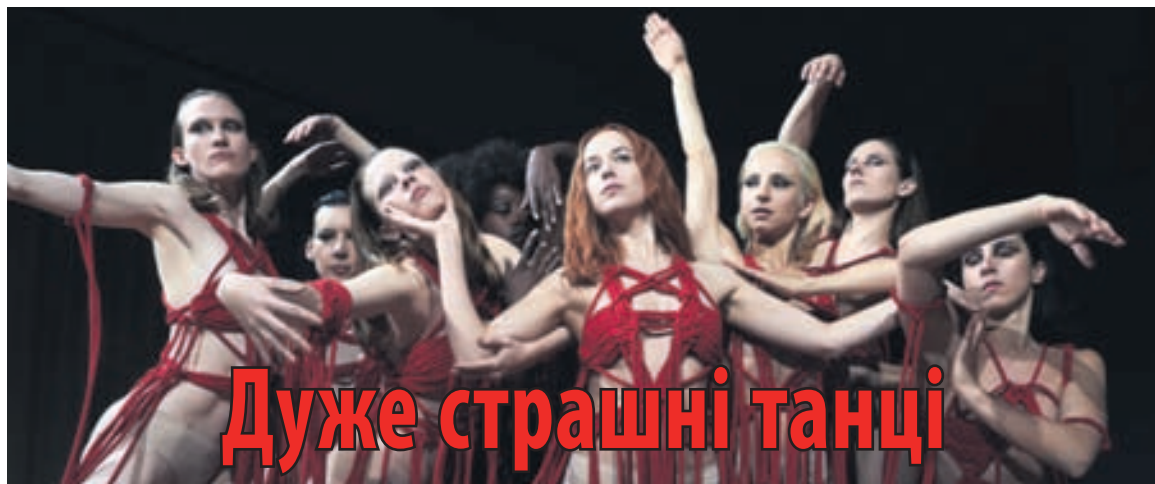
Можливі санкції не повинні залишитися єдиною реакцією ЄС на дії РФ: Україна потребує більшої підтримки і уваги, європейці мають більше зробити для того, щоб досягти енергетичної незалежності від Росії (і тому повинні відмовитися від проекту «Північний потік-2»). Тому що гучна відмова Росії від пропозиції європейців виступити посередниками показує, що Кремль хоче ескалації.

Райнхард ФЕЗЕР

Frankfurter Allgemeine Zeitung,
Німеччина

СТОРОНА ОБВИНУВАЧЕННЯ, ЯКУ ОЧОЛЮЄ СПЕЦПРОКУРОР РОБЕРТ МЮЛЛЕР, ПОВІДОМИЛА, ЩО ЗНИМАЄ ІЗ СЕБЕ ВСІ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ, ВЗЯТІ В РАМКАХ УГОДИ, ЧЕРЕЗ «ЗЛОЧИНИ І БРЕХНЮ» ПАНА МАНАФОРТА З ЦІЛОЇ НИЗКИ ПИТАНЬ. САМ ЖЕ МАНАФОРТ ЗА УМОВАМИ УГОДИ СВОЄ ВИЗНАННЯ ПРОВИНИ ВІДКЛИКАТИ НЕ МОЖЕ

Містичний трилер під назвою «Суспірія» вийшов на великі екрани в 1977 році. І ось через сорок один рік було вирішено презентувати ремейк цього фільму. Муві навіть було представлено в конкурсній програмі 75-го Венеційського кінофестивалю і наробило багато галасу. Ось тільки чому? Відповідь на це питання не надто приємна для творців стрічки...

Дуже страшні танці

Дія ремейка відбувається все в тому ж таки 1977 році. Згідно із сюжетом, американська танцівниця Сьюзі (Дакота Джонсон) приїжджає до Берліна, щоб навчатися мистецтву танцю у відомій балетній школі. Дівчина в захваті від того, що її прийняли і навіть дали головну роль у виставі! Ось тільки вона не підозрює, яка небезпека може їй загрожувати. Адже Патриція (Хлоя Грейс Морец), на місце якої взяли головну героїню, просто зникла. При цьому головний балетмейстер мадам Бланк (Тільда Суйнтон) явно щось приховує. Та й інші дами, що працюють у танцювальній школі, теж викликають підсвідомий страх. Подруга Сьюзі Сара (Міа Гот) починає своє розслідування, ось тільки нічим хорошим це для неї не закінчиться. Як і для героїні Дакоти Джонсон...

До речі, вкрай цікаво дізнатися, чому на головну роль затвердили саме Дакоту Джонсон. Зірка «П'ятдесятьох відтінків сірого» жодним чином не схожа на танцівницю. Кажуть, що Джонсон, готуючись до зйомок, два роки присвятила заняттям балетом, але в це не надто віритись. Це вам не Наталі Портман у «Чорному лебеді».

Втім, і грала Дакота як завжди — тобто ніяк. А ось Тільда Суйнтон була на рівні. Адже їй не вперше грати злодійку. Згадайте тільки її Білу чаклунку з «Хронік Нарнії». До речі, цікаво, що на одну з епізодичних ролей запросили актрису, яка зіграла Сьюзі в оригінальному фільмі, — Джейсіку Харпер.

Режисером картини став італієць Лука Гуаданьїно. Він мріяв зняти ремейк «Суспірії» з тринадцяти років!

«Я був зовсім дитиною, пам'ятаю, як гуляв містом влітку, коли все було закрито. І раптом мені на очі потрапив плакат «Суспірія». Ймовірно, спочатку мене привабив його дизайн, але потім він буквально загіпнотизував мене», — згадує режисер.

Але що з його затії вийшло?

Щоб занурити глядача в містичну атмосферу, сиквел зняли в похмурих тонах, на відміну від найяскравішого в плані картинки оригінального фільму. Спочатку це спрацьовує. Фільм по-хорошому тримає глядача в напрузі хвилин двадцять. А потім починається відторгнення. Протягом двох годин тридцять хвилин (!) екранного часу кілька разів хочеться піти з кінозалу, настільки огидно стає.

Це найгірше та найжорсткіше кіно, яке нам показали за останні кілька років. У невід-

готовленого глядача муві за просто може викликати блювотні позиви. Після перегляду «Суспірії» хочеться втратити пам'ять! Але це неможливо. Тож задля того, аби врятувати свій мозок, змучений цим найжахливішим муві, після нього потрібно подивитися парутрійку легких американських комедій. Чи варте воно того? Звичайно ж ні.

Насправді абсолютно незрозуміло, для чого було знімати ремейк. Відверто кажучи, і оригінальний фільм 1977 року не так вже й вражає. Ну а якщо вже хтось із кінобосів вирішив вкласти гроші в проект, то слід вибирати режисера, який знається на містиці! Знімати містичні трилери може далеко не кожен. Тут потрібен смак, естетика і почуття міри. Для прикладу згадайте культовий фільм Романа Поланські «Дитина Розмарі» 1968 року. За великим рахунком у ньому немає нічого страшного, але навіть зараз, через півстоліття, під час перегляду по тілу бігають мурашки. У цьому кіно є особливий настрій і воно не викликає відторгнення. У «Суспірії» ж немає взагалі нічого...

ПІСЛЯ ПЕРЕГЛЯДУ «СУСПІРІЇ» ХОЧЕТЬСЯ ВТРАТИТИ ПАМ'ЯТЬ! АЛЕ ЦЕ НЕМОЖЛИВО. ТОЖ ЗАДЛЯ ТОГО, АБИ ВРЯТУВАТИ СВІЙ МОЗОК, ЗМУЧЕНИЙ ЦИМ НАЙЖАХЛИВІШИМ МУВІ, ПІСЛЯ НЬОГО ПОТРІБНО ПОДИВИТИСЯ ПАРУ-ТРІЙКУ ЛЕГКИХ АМЕРИКАНСЬКИХ КОМЕДІЙ

«Ральф 2»: емоції вщухли, але принцеси розвеселили

У 2012 році на великі екрани вийшла цікава анімація під назвою «Ральф-руйнівник», що оповідає про пригоди громили Ральфа і його подруги Венілопа фон Кекс, які живуть в ігрових автоматах. Ця мила мультиплікаційна історія дуже сподобалася глядачам. Крім того, Національна рада кінокритиків США назвала цей мультфільм кращим, а ще стрічка потрапила в номінацію на «Оскар».

Загалом, не дивно, що кінобоси вирішили зняти продовження. Щоправда, чекати анімацію під назвою «Ральф-руйнівник 2: Інтернеті» довелося довгих шість років!

«Для сиквела потрібна вагома причина — ви ж про це хочете сказати? Не варто знімати сиквел тільки тому, що перший фільм був успішним. Коли ми закінчували «Ральфа», у нас не було й гадки про те, щоб зробити ще один. Ми зайнялися зовсім іншими проектами, але потім якось у розмові спливла ідея Інтернету», — розповідав у одному з інтерв'ю продюсер Disney Кларк Спенсер.

Так ось, жили б собі як і раніше Ральф і Венілопа, якби в грі «Солодкий форсаж» не зламався джойстик. Господар залу ігрових автоматів не дуже й хотів купувати новий, адже коштував він вельми дорого, і куди простіше було просто відвезти іграшку на смітник. І головні герої вирішують вирушити в подорож Всесвітньою мережею, щоб заробити грошей на той самий джойстик. Звичайно ж, на них чекають неймовірні пригоди...

У новому мультфільмі персонажів помістили в абсолютно інший Всесвіт. Ні Ральф, ні Венілопа навіть не підозрювали, що за межами їхніх ігрових автоматів існує такий величезний світ. Вони поки що не знають правил, які діють в Інтернеті. Не

знають, із ким потрібно дружити, а кого варто обходити десятою дорогою. Але головні герої неодмінно розберуться в усьому, адже перед ними стоїть найважливіша мета! Ось тільки при цьому під загрозою буде вся Всесвітня павутина.

Режисерами анімації стали Річ Мур і Філ Джонстон. Останній, до слова, також писав сценарій спільно з Памелою Рібон. Компанії вдалося зняти дуже динамічний сиквел. Сюжет буде цікавий як для дітей, так і для дорослих.

Щоб зачепити глядача, творці ввели в анімацію безліч знайомих і улюблених персонажів з абсолютно інших мультфільмів і фільмів. Наприклад, ми зможемо зустрітися з усіма диснейвськими принцесами, а ще побачимо чарівного Грута з «Вартових Галактики». Це дійсно підкуповує.

Втім, в емоційному плані перша частина була на голову вища. Та й мораль стрічки «Ральф-руйнівник 2: Інтернеті» не надто зрозуміла. А ще кінець мультфільму вийшов трохи сумним. Хоча, можливо, це задумка творців, які через парутрійку років презентують нам «Ральфа 3» і розвіють тугу!

ДОРОГІ НАШІ ЧИТАЧІ!

Наразі оформити передплату на газету «Вечірні Вісті» можна тільки через редакцію.

Сплатити передплату на газету «Вечірні Вісті» ви можете в будь-якому відділенні державного або комерційного банку України за квитанцією.

Якщо ви хочете отримувати газету з наступного місяця, вам необхідно сплатити передплату до 10 числа поточного місяця.

ВАРТІСТЬ РЕДАКЦІЙНОЇ ПЕРЕДПЛАТИ:

Мова	Індекс	Періодичність виходу	Вартість передплати (1 місяць)
Рос	23115	Пн	25 грн
Укр	49450	Пн	25 грн

«Вечірні Вісті» — газета для усіх поколінь!
Тел: (044) 359-04-54

Сума: 150
Платник: Петренко Розална Юхимівна
Місце м. Одеса.
проживання: вул. Канатна, 38, кв. 42
Отримувач: Назва: ТОВ «Електромолл Україна»
Мушкетер: АТ «УкрСиббанк»
Код: 36032284
Розрахунковий рахунок: 26007493798200
МФО банку: 351005
Призначення платежу: Передплата газети «Вечірні Вісті» Інд.49450, 6 міс.

Головний редактор — Анна СПІВАК,
відповідальний секретар — Олексій СОКУР

Свідоцтво про держреєстрацію КВ №21058-10858 ПР від 14.11.2014 р.
Редакція: м. Київ, бул. Лесі Українки, 26

Пишіть на адресу:
ТзОВ «Структура ІТ»,
а/с 155, м. Київ, Україна, 04080
Засновник і видавець:
ТзОВ «Структура ІТ»
Тел.: (044) 359-04-54
e-mail: gazetavv@ua

Газету надруковано ТзОВ «Мета-Поліграф» 04073 м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14

Замовлення № 0 1 2 3 4 5 6 7 8 9

Наклад 10 386 прим.

Рекомендована ціна 3 грн 50 коп.
Передплатний індекс: 49450

Відповідальність за матеріали у рубриці «Точка зору» несуть автори текстів.

При використанні публікацій посилення на газету «ВВ» обов'язково.

Відповідальність за зміст рекламних матеріалів несе рекламодавець.

